

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

**Chủ Đề 747: Vì Người Chưa Kiến Tánh, Chỉ Ra Tâm Bản Đồ Chân Thật,
Chỉ Dẫn Chúng Sanh Phương Châm Đến Bờ Kia**

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 063)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

**【Vì người chưa kiến tánh, chỉ ra tâm bản đồ chân thật, chỉ dẫn chúng
sinh phương châm đến bờ kia.】**

Chưa kiến tánh, chúng ta thấy đều chưa kiến tánh. Người chưa kiến tánh mà đọc *Kinh Kim Cang*, thì *Kinh Kim Cang* cũng giống như một tấm bản đồ vậy; chúng ta ở trong đó, nói một cách chân thật, thì chẳng đạt được thứ gì cả. Nếu như có thể thoáng thể hội được một chút, mới biết được diệu nghĩa trong bộ kinh này là vô tận, sâu rộng vô cùng! Kinh này là tổng nguyên lý nguyên tắc, là tổng cương lĩnh của tất cả mọi kinh điển mà Thế Tôn đã thuyết trong suốt bốn mươi chín năm. Bất kỳ một bộ kinh điển nào, không chỉ là kinh Đại thừa, mà bao gồm cả thừa kinh Tiểu thừa, đều không thể vượt ra ngoài phạm vi của cương lĩnh này. Nói cách khác, *Kinh Kim Cang* giống như một cây đại thụ, là cội rễ; tất cả các kinh khác là cành lá hoa quả của cây ấy, bộ kinh này chính là căn bản.

Tu hành điều đáng quý nhất là tìm được căn bản ấy, từ ngay nơi căn bản mà tu, tốc độ sẽ rất nhanh, lợi ích vô biên. Đừng tu trên những thứ cành lá chi tiết, tu trên cành lá thì rất khổ, rất phiền phức. Người biết tu thì tu từ căn bản. Tu từ căn bản là điều được Thiên tông giảng đến nhiều nhất, trong ngữ lục của Thiên tông hề nhắc đến là nói tu từ căn bản. Căn bản là gì? Là tâm địa. Đó là thứ tâm nào? Là tâm vô thật vô hư, đây chính là chân tâm. *Kinh Kim Cang* giảng rất thấu triệt: “Vô trụ sanh tâm, sanh tâm vô trụ”, đây là căn bản. Thực sự cần phải nhận thức rõ ràng, tìm hiểu cho tường tận cái căn bản này.

Từ đó có thể biết, tâm rơi vào chỗ chấp thật (chấp có) thì không phải là chân tâm, tâm rơi vào chỗ chấp không thì cũng không phải là chân tâm. Lục đạo

phàm phu chúng ta, Sắc giới là chấp thật, Dục giới cũng được bao gồm ở trong Sắc giới, Dục giới và Sắc giới là chấp thật, Vô sắc giới là rơi vào chấp không; điều này hoàn toàn trái ngược với “vô thật vô hư”. Cho nên, dù có tu đến cõi trời Phi tưởng phi phi tưởng, thì vẫn không thể ra khỏi tam giới. Nguyên nhân là ở đâu? Vì tâm đang dùng là tâm luân hồi. Tâm bám chấp vào “có”, tâm bám chấp vào “không”, thấy đều là tâm luân hồi, không thể xuất ly tam giới. Làm thế nào để ra khỏi tam giới? “Vô thật vô hư” liền thoát khỏi tam giới. Chúng ta trong sinh hoạt đời sống hằng ngày cần phải dùng cái tâm này.

“Vô thật” là tâm địa thanh tịnh, vọng tưởng phân biệt chấp trước thấy đều xả ly hết; “Vô hư” là niệm niệm đều vì tất cả chúng sanh. Người học Phật chúng ta, vì chúng sanh mà làm điều gì, điều này cần phải biết rõ. Niệm niệm phải giúp đỡ tất cả chúng sanh phá mê khai ngộ, ly khổ đắc lạc. Khổ, là cái khổ gì? Hôm nay họ có cuộc sống khốn khổ, đó không phải là khổ. Hôm nay họ không có cơm ăn, không có áo mặc, chẳng tính là khổ. Vậy gì là khổ? Trôi lăn trong lục đạo luân hồi mới là cái khổ chân thật. Tương lai堕 vào tam ác đạo, việc này thật nguy ngập, việc này quá khổ rồi! Những nỗi khổ nhỏ nhất trên thế gian này, chúng ta không nhất định phải đi giúp đỡ. Con người thế gian ngày nay, quý vị thử nhìn xem trong cửa Phật chúng ta, hiện tại nói thực ra thì có rất nhiều vấn đề. Làm một số sự nghiệp từ thiện, giúp đỡ những người bần khổ, chỉ giải quyết được cái khổ nhỏ, xã hội biểu dương tán thán, thì liền trở thành nhà từ thiện. Vừa được biểu dương, vừa được tán thán, thì quả báo lập tức liền tiêu hết, phước báo liền tiêu sạch, làm rồi cũng bằng như chưa làm.

Chúng ta tra khắp *Đại Tạng Kinh*, Thích Ca Mâu Ni Phật khi còn trụ thế năm xưa, chưa từng làm qua những sự nghiệp phúc lợi từ thiện này, chưa từng làm! Thích Ca Mâu Ni Phật làm việc gì? Là sự nghiệp đại từ thiện. Giảng kinh thuyết pháp, giúp đỡ tất cả mọi người phá mê khai ngộ, đây mới là hạnh đại từ thiện. Ngày nay hạnh đại từ thiện này không có ai làm, có làm cũng chẳng ai biểu dương quý vị. Nói thực ra, không có người biểu dương lại càng tốt, phước báo và công đức đó của quý vị đều còn nguyên, không bị tiêu hao mất. Tục ngữ Trung Quốc chúng ta thường nói “tích âm đức”, thế nào gọi là âm đức? Làm được rất nhiều việc tốt, không ai biết đến, không có ai tán thán quý vị, không có ai biểu dương quý vị, đây gọi là âm đức. Âm đức tích được càng dày, quả báo về sau càng không thể nghĩ bàn! Sẽ phát sinh rất lớn. Dương thiện là gì? Quý vị làm được một chút xíu việc tốt, bên ngoài thấy đều biết hết, báo chí cũng đăng tin, đài truyền hình cũng phát sóng, mọi người đều xưng tán, thế là đã báo đáp

hết sạch rồi, hoàn toàn không còn gì nữa. Những việc ác quý vị đã làm, không ai biết đến, cũng không ai trách mắng quý vị, thì cái ác đó càng tích càng dày, tương lai quả báo cũng không thể nghĩ bàn! Cho nên mọi người phải hiểu được, việc tốt đừng nên để cho người ta biết, có gì phải cho người ta biết! Việc xấu thì phải để cho người ta biết, người ta nhìn thấy quý vị, người này mắng quý vị một tiếng, người kia lườm quý vị một cái, thì đều đã báo mất rồi, ác nghiệp đều tiêu trừ hết rồi. Điều tốt hãy giữ lại đừng để báo trả hết, điều ác thì phải phát lộ sám hối, để cho mọi người đều biết, như vậy thì ác nghiệp rất nhanh liền báo trả xong.

Đoạn này là nói về cảnh giới của chúng ta. Chúng ta chưa kiến tánh, *Kim Cang Bát Nhã* chính là tấm bản đồ, dẫn dắt chúng ta khai ngộ. *Kinh Kim Cang* giảng cặn kẽ một lần là điều rất không dễ dàng! Nhân duyên này vô cùng hy hữu, bởi vì thời gian giảng một lần phải rất dài. Thời xưa thực sự có những người thiện căn sâu dày. Thời xưa giảng kinh không phổ biến như hiện tại, đều là các bậc Lão Pháp sư giảng kinh ở trong tự viện. Nhưng có một số người, từ nơi xa nghe được ở một đạo tràng nào đó, vào thời gian nào đó sẽ giảng bộ kinh này, cư sĩ tại gia có thể đến chùa để xin tá túc nghe kinh (thảo kinh đơn). Ý nghĩa của xin tá túc (thảo kinh đơn) nghe pháp là gì? Là tôi muốn nghe bộ kinh này, tôi muốn được ở lại trong ngôi chùa này. Tự viện thuở xưa có nội viện và ngoại viện, nội viện dành cho người xuất gia, ngoại viện chính là dành cho các cư sĩ, để cho họ lưu trú. Họ xin tá túc nghe pháp, tất nhiên trong chùa cũng sẽ phân chia một phần công việc cho họ làm, như dọn dẹp cảnh quan đạo tràng, phân công một số công việc vặt vãnh cho họ. Đến lúc giảng kinh, họ đều tiến vào đạo tràng để nghe pháp. Nghe xong toàn bộ một bộ kinh, họ mới rời khỏi đạo tràng, mới trở về. Thuở xưa có chế độ như vậy.

Một bộ kinh, thông thường như *Kinh Pháp Hoa*, *Kinh Lăng Nghiêm* phải giảng mất nửa năm, *Kinh Hoa Nghiêm* thường là giảng từ một năm đến hai năm, họ có thể ở lại trong chùa nghe cho xong trọn vẹn một bộ kinh, mỗi ngày đều thọ nhận sự huân tập như vậy, bèn được giải hành tương ưng. Chúng ta xem trong *Cư Sĩ Truyện* thấy có rất nhiều vị khai ngộ chứng quả, chính là nhờ họ trong một thời gian dài không ngừng được huân tập, cho nên mới đạt được hiệu quả như thế. Từ đó có thể thấy, giảng trọn vẹn một bộ đại kinh đích thực là không dễ dàng! Nhân duyên vô cùng hy hữu, về sau có thể nói là sẽ ngày càng khó khăn hơn. Toàn bộ thế giới của chúng ta, kết cấu xã hội này đã phát sinh những biến hóa rất lớn, bước vào thời đại công nghiệp, thời đại công thương,

mọi người làm việc vô cùng bận rộn, đích xác là tranh thủ từng giây từng phút, làm gì có thời gian để đến nghe những bộ kinh lớn? Cho nên duyên phận này ngày càng ít đi, bởi vì thế cơ hội để giảng những bộ đại kinh ngày càng trở nên đáng quý, quả thực là không hề dễ dàng.